

CAMPIONATUL MONDIAL DE HOCHEI – GRUPA B

De astă dată portarul Rigolet a reușit să respingă pucul salvînd echipa Elveției de la un gol, ce părea imparabil, în meciul cu S.U.A.

A șaptea victorie

S.U.A. – ELVEȚIA 12-3 (2-1, 6-1, 4-1)

Deși hocheiștii elvețieni s-au străduit din răsputeri să țină piept mai puternicilor lor adversari de peste Ocean, atacurile în trombă ale americanilor au măcinat încetul cu încetul rezistența defensivei helvete și nervii temerarului portar Rigolet, nevoit — în cele din urmă — să scoată de 12 ori pucul din plasa propriei porți.

În cea mai mare parte a partidei s-a jucat, așa cum o arată și scorul, la poarta reprezentativei elvețiene care a avut numai rareori posibilitatea unor contraatacuri. Este interesant faptul că, în repriza a doua, unul dintre jucătorii americani (Brown) a fost eliminat pentru 5 minute (rănirea adversarului la un bodycheck) și totuși, și în acest interval de timp, pucul s-a aflat cel mai mult în posesia sportivilor din Statele Unite.

Cele 15 puncte au fost înscrise în ordine de: Patrick (min. 6), Gambucci (min. 7,14), Wittwer (Elveția, min. 11,38), Grand (min. 21,11), Riutta (min. 21,30), Gambucci (min. 34,08), Stordahl (min. 34,30), Reinhard (Elveția, min. 35,18), Brown (min. 36,55), O'Neill (min. 37,37), Gambucci (min. 43,30), Markle (min. 47,30), Grand (min. 53,57), Brown (min. 56,47), Henry (Elveția, min. 58,7).

Arbitrii: Baader (R.F.G.) și Wolde (Norvegia). Șuturi pe poartă S.U.A. — 52, Elveția — 18. Penalizări 9 min. respectiv 2 minute.

Ultima zi, prima surpriză!

Iugoslavia – Japonia 8-2 (6-1, 2-0, 0-1)

Iată așadar, și o surpriză! Poate nu atît prin faptul că iugoslavii i-au depășit pe japonezi cît, mai ales, prin proporțiile scorului, incredibile chiar și pentru cei care au asistat zi de zi la acest campionat mondial. Judecînd după evoluțiile anterioare ale celor două echipe, nimic nu lăsa să se întrevadă o victorie atît de categorică a hocheiștilor iugoslavi, dar... Există însă un dar. Ne amintim de declarația antrenorului teamului iugoslav la sosirea în Capitală. El ne-a spus atunci că echipa sa n-a avut posibilitatea, înaintea plecării spre București, să se fi reunit mai multe zile pentru un stagiu de pregătire comună care să-i asigure omogenitatea. Și pe parcursul întrecerii ea a evoluat din ce în ce mai bine, semn că lipsa omogenității a fost rezolvată. Pe de altă parte, niponii au arătat o valoare mai scăzută în fiecare din partidele desfășurate în cursul dimineții. Poate fi și aceasta o cauză. Cine știe?!

Cert este însă un lucru, că ieri iugoslavii și-au dominat copios partenerii de întrecere, cărora le-au administrat o înfrîngere categorică, indiferent din unghiul din care este privită partida.

Marcatorii: Gojanovici (min. 4,31; 11,53 și 30,22), Smolej (min. 9,10), Felc (min. 9,47), Tisler (min. 10,14), Hiti (min. 12,19), Renaud (min. 38,09) pentru iugoslavi; Iwamoto (min. 3,36) și Kurokawa (min. 51,53) pentru japonezi. Învingătorilor le-au fost înregistrate 38 de șuturi pe poartă, învinșilor numai 25. Egalitate la penalizări, ambele echipe cîte 4 minute. Arbitrii: Gubernu (România) și Gagnon (S.U.A.).

Fără dificultăți

R.F. a GERMANIEI – NORVEGIA 3–0 (0-0, 3-0, 0-0)

Întîlnire hotărîtoare pentru stabilirea echipei care avea să ocupe locul doi în clasamentul final. Mai ușor decît arată rezultatul alb cu care s-au încheiat prima și a treia repriză, formația vest-germană a obținut o victorie clară. Îi dădea dreptul la aceasta jocul superior, mai buna omogenitate și echilibrul celor trei linii, patinajul mai rapid și chiar tehnica.

În cele 60 de minute vest-germanii au șutat de 35 de ori la poarta lui Nilsen, în timp ce norvegienii doar de 27 ori la cea apărată, și de astă dată cu mult brio, de Kehle (după părerea noastră cel mai bun portar al competiției).

Penalizări: R. F. a Germaniei 4 minute, Norvegia 5 minute. Punctele au fost realizate de **Köpf** (min. 22,04), **Funk** (min. 30,54) și **Kuhn** (min. 36,20). **Arbitri**: Valentin (Austria) și Ehrensperger (Elveția)

BREVIAR

REALIZATORI: **Lilyholm** (S.U.A.) 20 p, Gambucci (S.U.A.) 18 p, Kurokawa (Japonia) și Patrick (S.U.A.) 13 p, Christiansen (S.U.A.), Stordahl și Grand (S.U.A.) cîte 9 p, Köpf (R.F.G.) 9 p, Olsen (Norvegia), și Hiti (Iugoslavia), Beravs (Iugoslavia), O'Neill (S.U.A.) și Markle (S.U.A.) cîte 8 p.

ELIMINARI — ECHIPE: **Norvegia 28 min**, **România** 30 min, Iugoslavia 34 min, Elveția 36 min, Bulgaria 40 min, Japonia 52 min, S.U.A. 55, R.F.G. 58 min.

ELIMINARI — INDIVIDUALE: Florescu (România) 18 min, Christiansen (S.U.A.) și Lesev (Bulgaria) cîte 10 p, Henry (Elveția), Furrer (Elveția), Hartelt (R.F.G.) cîte 8 min, Modes (R.F.G.), Stordahl (S.U.A.), Martinsen (Norvegia), Polianski (Bulgaria), Iliev (Bulgaria), Gojanovici (Iugoslavia), Ywamoto (Japonia), Thanner (R.F.G.), Olsen (Norvegia), Ratvaj (Iugoslavia), Egger (R.F.G.), Okajima (Japonia), Tanaka (Japonia) cîte 6 min.

EFICACITATEA ECHIPELOR ÎN SUPERIORITATE NUMERICĂ: **România** (17 situații) 4 puncte, R.F.G. (24) 4 puncte, Iugoslavia (18) 3 puncte, Elveția (27) 3 puncte, Norvegia (14) 2 puncte, Japonia (16) 2 puncte, S.U.A. (8) 1 punct și Bulgaria (13) minus 1 punct.

EVOLUȚIA ECHIPELOR ÎN INFERIORITATE NUMERICĂ: **S.U.A.** (22) plus 2 puncte, Elveția (15) minus 1 punct, R.F.G. (22) minus 2 puncte, Norvegia (14) minus 2 puncte, Japonia (21) minus 3 puncte, România (8) minus 3 puncte, Bulgaria (19) minus 4 puncte și Iugoslavia (15) minus 4 puncte.

CEI MAI BUNI JUCĂTORI AI CAMPIONATULUI desemnați de comisia specială a C.M.: **Portar Tony Kehle** (R. F. a Germaniei), fundaș **George Konik** (S.U.A.), iar atacant **Hideaki Hikigi** (Japonia).

CUPA FAIR-PLAY, PE ECHIPE: **S.U.A.** 215 p, Iugoslavia 196 p, Norvegia 195 p, România 193 p, Elveția 186 p, Japonia 179 p, R. F. a Germaniei 176 p, Bulgaria 171 p.

CUPA FAIR-PLAY, INDIVIDUAL revine hocheistului american **Pete Markle**, care a fost printre cei mai eficace jucători ai C.M., marcînd 8 p și nesuportînd nici o penalizare în cele 7 meciuri susținute. Cu aceeași situație, dar cu o partidă mai puțin la activ în această ediție, se află și compatriotul său **Austin Ozzey O'Neill**.

ISAO ONO, antrenorul principal al formației japoneze: Să fiu sincer, nu m-am așteptat la un asemenea joc slab din partea echipei noastre. Am impresia că băieții au dormit pe gheață în prima repriză cînd au primit șase goluri de la iugoslavi. Înseamnă că mai avem multe lucruri de învățat.

RUDI HITI, jucător iugoslav: Mă obișnuisem cu ideea că vom ocupa locul cinci. Nici prin gînd nu-mi trecea că vom putea învinge pe niponi, mai ales la o asemenea diferență (șase goluri). Și așa am mai urcat o treaptă în clasament, locul patru cu totul și cu totul neașteptat.

MURAY WILLIAMSON, antrenorul formației S.U.A.: Șapte victorii din tot atîtea partide și un golaveraj de 70—11! În mod normal ar trebui să fiu mulțumit de comportarea echipei mele. Și totuși... mulți dintre elevii mei sînt încă lipsiți de experiența jocurilor cu marile formații și de aceea cred că nu sîntem înarmați suficient pentru a face față cu succes în grupa A.

GERALD RIGOLET, portarul echipei elvețiene: Coechipierii mei mă acuză că aș fi autorul moral al derutei din ultima partidă. Poate că am primit într-adevăr cîteva goluri care puteau fi parabile, vă rog să mă credeți însă că americanii s-au mișcat ca niște diavoli în fața porții mele, astfel că de multe ori nici nu mai știam unde este pucul.

PER OTTO ABRAHAMSEN, conducătorul delegației norvegiene: Cînd am venit la București ne-am fi mulțumit cu locul patru sau cinci. Împrejurările și dîrzenia jucătorilor noștri ne-au instalat pe poziția a treia, cu șanse de a rivni chiar la medaliile de argint. Nu am jucat rău nici împotriva R.F. a Germaniei. Toni Kehle a fost imbatabil și el merită cu prisosință postul de portar în „All Stars București 1970".

ERNST TRAUTWEIN, antrenor al selecționatei R.F.G.: Am scăpat de americani în grupa B. Acum putem să ne gîndim și noi la promovare, astfel că pînă la Olimpiada albă de la Sapporo să putem ajunge în elita hocheiului mondial.

Echipa campionatului — „ALL STARS BUCUREȘTI 1970"

Tony KEHLE (R.F.G.) 39 voturi

Don ROSS (S.U.A.) 28 v.

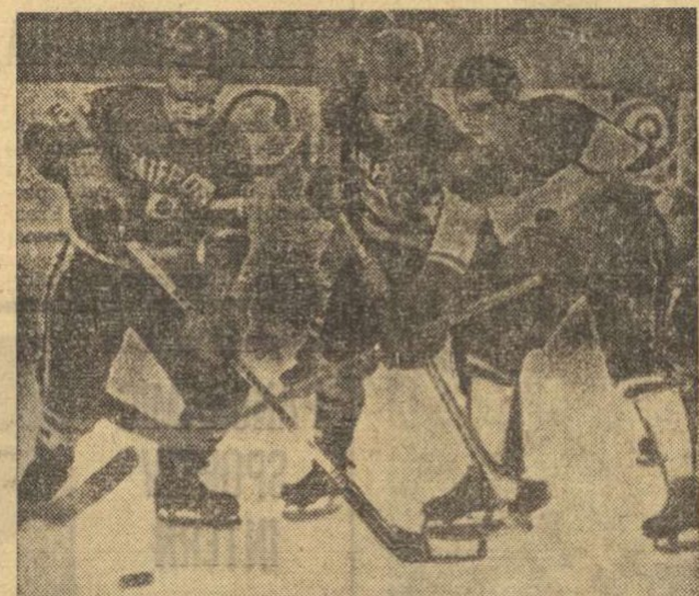
George KONIK (S.U.A.) 44 v.

Hideaki KUROKAWA (Japonia) 21 v.

ERNST KÖPF (R.F.G.) 12 v.

Gary GAMBUCCI (S.U.A.) 31 v.

Jucătorii acestei formații vedetă au fost aleși, pe posturi, de 45 de ziariști acreditați la întreceri.

Încrucișări de crose în lupta pentru puc. Fază din meciul Iugoslavia—Japonia

CONFRAȚII...

Cel de-al 36-lea campionat mondial de hochei, grupa B, a confirmat așteptările. Mă gîndesc, în primul rînd, la calitatea jocurilor desfășurate la București, la dinamismul și tensiunea acestora, precum și la incertitudinile existente, seară de seară, pînă la ultimul fluier al arbitrului.

S-a confirmat întrutotul și pronosticul specialiștilor care apreciau că în Palatul de gheață „23 August" cuvîntul principal îl vor avea hocheiștii americani, deoarece ei alcătuiesc o echipă capabilă să-și impună jocul în fața oricărui adversar și să obțină victoria.

Ce putem spune despre celelalte echipe? Pe lîngă S.U.A., R. F. a Germaniei și Norvegia ocupă meritat locurile fruntașe în clasament. Cel mai mult au surprins norvegienii, care încep să practice un hochei modern „canadian". Și, notați, că ei sînt abia la început...

În a doua grupă intră echipele Iugoslaviei și Japoniei. Din această grupă cel mai mult promit japonezii, deoarece ei practică un hochei foarte, foarte rapid. Lucru de înțeles, avînd în vedere faptul că în campionatul lor participă și hocheiști canadieni, iar cel mai bun jucător nipon prezent la București, Iwamoto, a activat 4 luni în Canada înainte de a pleca spre București.

Românii și iugoslavii încă nu au trecut peste „durerea" schimbării generațiilor. Și în echipa iugoslavă, și în cea a României sînt destui jucători care au participat la campionatele mondiale de la Zagreb 1966, Viena 1967 și Ljubljana 1969, precum și la Olimpiada de la Grenoble 1968. Dacă doresc un plasament mai bun la „mondialele" de anul viitor, aceste echipe vor trebui să acționeze foarte mult pentru întinerirea formațiilor.

În grupa a treia intră Bulgaria și Elveția, ultima echipă întinerită, dar încă lipsită de experiență competițională.

Organizarea campionatului mondial de la București s-a desfășurat în perfectă ordine. Multe felicitări pentru activitatea centrului de presă al „mondialelor".

În ansamblu, campionatul mondial de la București, grupa B, a fost un mare spectacol care ne va rămîne în amintire mult timp.

Dușan VELIANOVICI
„Sportske Novosti"
Zagreb

ARTA MIȘCĂRII

Fără aplauze

Multitudinea problemelor dezbătute recent în ședința Comitetului federal a scos în evidență interesul general pentru ca gimnastica noastră să meargă pe un drum ascendent.

Cîteva probleme au avut o frecvență mai mare în discuțiile purtate și oricît ne-am feri să ieșim din formulările schematice — tip ședință — deocamdată nu e cu putință să nu le repomenim, deși gravitatea lor nu constă în faptul că ar prezenta simptomele unei anemii, ale unui regres al gimnasticii, ci în faptul că ritmul rezolvării problemelor deja cunoscute ca frîne și obstacole în calea progresului nu este în concordanță cu ritmul dezvoltării gimnasticii pe plan mondial.

ACTIVITATEA DE MASĂ: S-a discutat mult despre necesitatea creării unei adevărate mișcări de masă, care să asigure și să cuprindă popularizarea și dezvoltarea în rîndul copiilor, tineretului și oamenilor muncii a diferitelor forme de organizare și practicare a gimnasticii. În acest context, al lărgirii bazei de masă a acestui sport, s-au purtat discuții privind gimnastica ca parte componentă a educației fizice, care să satisfacă în primul rînd cerințele întăririi sănătății, dezvoltării fizice multilaterale și dezvoltării și perfecționării deprinderilor motrice. Statisticile ne arată că numărul copiilor este în creștere. Deci, în privința bazei umane stăm cum nu se poate mai bine. Rămîne însă ca acești copii să fie atrași spre gimnastică fără pretenția de a-i face pe toți, și foarte repede, campioni. Înființarea unor secții, cercuri, grupări (titulatura nu contează) de gimnastică, de masă, să-i zicem, pe lîngă cluburile mari sau în alte părți, unde să existe un minimum de condiții materiale, care să asigure o instruire generală, dar cu predilecție spre gimnastica sportivă sau modernă, ar reprezenta o sursă în plus, și de la un nivel mai ridicat, de selecție a celor cu aptitudini și talent.

BAZA MATERIALĂ: Știm care este și nu mai e cazul să facem cercetări științifice pentru a descoperi că nu avem săli și terenuri numeroase, frumoase și bine utilate, care să corespundă cerințelor și pretențiilor pe care le avem. La acest capitol sîntem descoperiți și nu vom putea înțelege, de pildă, de ce o școală din Balta Albă, construită acum cîțiva ani, nu are o sală de sport în schimbul giganticului mozaic de pe frontispiciul școlii care probabil a costat mai mult decît ne închipuim. Totuși, cînd vrem să-i întrecem pe cei care stau pe podium sau pe aproape de el la marile competiții de gimnastică nu este oare cazul să ne punem și întrebarea de ce unele treburi nu au fost făcute cu mai mult simț utilitar și cu mai multă răspundere? În afară de sălile propriu-zise, baza materială include și aparatele pe care lucrează gimnaștii și gimnastele. „Bruma de aparate" de care pomenea informarea Comitetului federal este pe cale de a se transforma în vapori și în curînd vom avea cîteva concursuri importante de organizat — campionate internaționale, campionate balcanice etc., la care am dori să nu dezmințim buna reputație de care ne bucurăm în privința organizării și ospitalității.

Nu pot încheia acest articol fără a nu-mi trăda, pe de o parte, bucuria și, pe de altă parte, surprinderea cauzată de un eveniment deosebit pentru gimnastică, petrecut la încheierea ședinței de care am pomenit mai sus: acordarea de noi titluri de „Maestru al sportului" la gimnastică sportivă și modernă.

Se știe prea bine, acest titlu a încununat activitatea remarcabilă a unor gimnaști apreciați (Berta Corobeanu, Francisc Orendi, Sonia Iovan, Atanasia Ionescu, Emilia Liță, Elena Ceampelea și a altora, la fel de prețuiți). Era tare greu, cu ani în urmă, să devii maestru al sportului! Erau necesare titluri de campioană republicană, concursuri internaționale cîștigate, locuri fruntașe la campionatele mondiale și J. O. (individual sau pe echipe) și tot parcă nu era suficient pentru obținerea distincției. Darmite fără ele? Să nu mai vorbim.

Azi, lucrurile s-au schimbat. Cîțiva ani (2—3) de gimnastică, puțină reclamă talentului, decretarea drept mare speranță a gimnasticii (sperăm, sperăm, dar dacă abandonează gimnastica ce ne facem?), cîteva popasuri vremelnice prin lotul de perspectivă, obținerea punctajului necesar (asta-i vina noastră, a arbitrelor) și gata, avem maeștri în plus la gimnastică.

Că gimnastica-i un sport greu și că gimnastul ar merita o distincție specială numai pentru perseverența și efortul de neînțelnit în alt sport, asta da. Dar așa, pe neconfirmate și nereconfirmate, cu locuri modeste în clasamente, dar cu titlul de maestru în buzunar, nu prea sîntem dispuși să aplaudăm.

Totuși, am și aplaudat, dar nu vrem să spunem pe cine pentru a nu se simți jenați cei care au primit titlul drept cadou. Păcat, în schimb, că nu s-a găsit cu cale să fie recompensată munca realmente pasionată și rodnică a Anei Moțet. Ea se numără printre acelea care ar fi meritat cu adevărat titlul de maestru al sportului.

Elena LEUȘTEANU

break! stop!... box!

Din nou despre „knock-down"

Se vorbește, în ultimul timp, de „umanizarea" boxului, ceea ce înseamnă eliminarea din boxul amator a elementelor care pot genera sau favoriza duritățile excesive. Manifestîndu-ne dezacordul față de termenul folosit, „inumanul" manifestîndu-se numai în condițiile boxului profesionist, considerăm, totuși necesare, unele măsuri care să ducă la înlăturarea cît mai multor aspecte ce nu au tangență cu scopul urmărit de „nobila artă".

Unul din punctele „negre" ale pugilismului amator îl reprezintă situațiile de „knock-down" pe care le suportă uneori boxerii în timpul desfășurării meciurilor, ca urmare a recepționării uneia sau mai multor lovituri puternice. „Knock-downul" se manifestă printr-o pierdere temporară a capacității de reacție a sportivului, sub diferite forme, și necesită intervenția promptă a arbitrului care, prin numărarea celui în cauză, îi creează pauza necesară refacerii.

Suportarea repetată a unor situații de „knock-down" (și cu atît mai mult a celor de „knock-out") scade considerabil capacitatea de rezistență a boxerilor, chiar pentru meciuri programate la un interval mai mare de timp. Cum nici un regulament intern sau internațional nu a avut, nu are și nu poate avea prevederi care să limiteze tăria loviturilor, s-a urmărit în permanență ca situațiile de „knock-down" să fie evitate prin îmbunătățirea și perfecționarea mijloacelor de apărare și — pe măsura evoluției boxului amator — prin modificarea unor reguli de desfășurare a întrecerilor pugilistice.

În urmă cu mai mulți ani, numărul k. d.-urilor în meciurile amatoare de box era nelimitat. Încăpățînarea antrenorilor, care nu voiau să recunoască starea de inferioritate a elevilor lor nici după 5—6 căzături la podea într-un meci, se solda cu accidente sau, în cel mai bun caz, cu stări de epuizare totală pentru boxer. Deviza boxului amator, pe atunci, se integra în acel „care pe care" caracteristic boxului profesionist, iar victoria reprezenta nu o noțiune de succes sportiv, ci o biruință cu nuanțe de primitivism. Că existau și în acele vremuri excepții, este un adevăr, dar privind lucrurile la scara întregii activități pugilistice internaționale, aceasta era realitatea. În plus, regulamentele încurajau tristele stări, acordînd puncte suplimentare celor care reușeau să-și ducă adversarii în situație de „knock-down". De aici, se ajungea ca, în pregătire, boxerii să urmărească în exclusivitate îmbunătățirea elementului forță, iar în ring să nu caute altceva decît lovitura decisivă.

De curînd, a apărut noul regulament de box care, prin articolele sale, prevede că **un boxer trebuie oprit de a continua lupta după cîteva căzături la podea.** La juniori mici, arbitrul este obligat să ia această măsură la al doilea „knock-down" înregistrat pe parcursul aceluiași meci. Și, mai menționează noul regulament, **nu se acordă nici un punct suplimentar boxerului care a reușit să-și ducă adversarul în această stare!**

Amintind celor care îndrumă tineretul spre tainele „nobilei arte" că în boxul amator de astăzi, victoria se tinde a fi acordată celui care dovedește superioritate tehnică și tactică, am putea pune punct acestui capitol.

Este necesară însă o completare, care — de altfel — a constituit punctul de plecare în tratarea subiectului. În buletinele judecătorilor situațiile de „knock-down" nu se mai inserează în nici un fel. Delegații generali au obligația să consemneze, nominalizat, toate aceste cazuri, în procesele verbale ale reuniunilor, iar comisiile medicale să centralizeze datele și — în funcție de constatări — să propună federației de specialitate măsuri (pauze competiționale pe diferite termene sau chiar interzicerea practicării boxului) pentru cei care dovedesc o slabă rezistență.

Capacitatea de efort și — în special — cea de rezistență la boxeri — vizînd, în ultimă instanță, sănătatea lor — trebuie urmărită cu multă atenție și responsabilitate, de către toți factorii care participă la organizarea și desfășurarea activității celor aproape 6500 de pugiliști pe care îi avem. Cred că o impulsionare și activizare a comisiilor medicale teritoriale, din acest punct de vedere, este în prezent mai mult decît necesară.

Constantin CHIRIAC

„PROGRAM COMPETIȚIONAL NESATISFĂCĂTOR PENTRU RUTIERI..."

— este de părere secretarul general al F. R. Ciclism, prof. Tr. Dinuț

Oricît de dur s-ar dovedi acest sfîrșit de iarnă, primăvara este — totuși — aproape. Sportivii, în general, pregătesc cu febrilitate debutul în aer liber, intensifică antrenamentele, fac planuri pentru evoluția în marile competiții ale anului. Rutierii nu fac excepție. Chiar cînd termometrul arată multe grade minus, ei străbat șoselele, joacă fotbal în zăpadă pînă la brîu, aleargă kilometri nenumărați pe cărări de pădure. Primul lor mare obiectiv competițional, „Cursa Păcii" — Praga — Varșovia — Berlin, este așa de aproape (la începutul lunii mai) încît nu-și pot permite nici o clipă de răgaz. Fără îndoială, ședințele de antrenament își au rostul lor bine determinat, dar pentru cicliști — ca și pentru practicanții altor sporturi — evoluția în întreceri de pregătire este cel puțin la fel de importantă. Pe această temă, a concursurilor pregătitoare, am avut o discuție cu secretarul general al F. R. Ciclism, prof. TRAIAN DINUȚ, pe care o relatăm cititorilor noștri.

— Ce competiții sînt prevăzute înaintea „Cursei Păcii" pentru lotul de 11 rutieri condus de prof. Nicolae Voicu?

— *În țară, cicliștii noștri, susceptibili de a fi selecționați în echipa pentru cursa Praga — Varșovia — Berlin, vor avea săptămînal un concurs. Împreună cu „Cupa F.R.C." (programată între 16 și 19 aprilie), întrecerile însumează 860 km. În același timp, lotul va participa la „Cupa Pleven" (22—23 martie, 220 km), „Cupa Eliberării" (Italia, 26 aprilie, 150 km) și „Cursa Munților" (organizată de clubul sportiv Dinamo între 5 și 8 mai, 4 etape cu aproximativ 500 km, la startul căreia se vor alinia 5 echipe de peste hotare).*

— Așadar, 860 km în întreceri interne și aproximativ 900 km în competiții internaționale. La „Cursa Păcii", în general, este necesar ca rutierii să se prezinte cu 6—7 000 km rulați, dintre care 3 500—4 000 km realizați în competiții. Cum vor izbuti sportivii români s-o absolve cu brio, în condiții de pregătire atît de precare?

— *Într-adevăr,* PROGRAMUL COMPETIȚIONAL AL RUTIERILOR NOȘTRI ESTE NESATISFĂCĂTOR. *Vom încerca să prelungim șederea lor în Italia, astfel încît numărul kilometrilor parcurși în competiții să se mărească. Alte posibilități nu avem...*

— Este păcat. După mulți ani, acum trimitem în „Cursa Păcii" o echipă redutabilă, cu reale valori, care ar putea realiza performanțe remarcabile. Insuficienta pregătire competițională le va anula însă — într-o anumită proporție — șansele. Păcat!

H. N.

PANORAMIC SPORTIV INTERN

Iubitorii sportului vor uita repede amărăciunea pe care le-a pricinuit-o evoluția ștearsă și anonimă a echipei naționale de hochei în grupa B a campionatului mondial. Sîmbătă începe fotbalul! Se vor acoperi, așadar, de colb golurile gratuite încasate de Dumitraș și marile ocazii ratate de Calamar sau frații Szabo, care — dacă ar fi fost fructificate — i-ar fi îngăduit selecționatei române să evite naufragiul. Dacă... Ce ne-am fi făcut fără acest, salvator, dacă?

Dar, cum spuneam, începe fotbalul și o dată cu el începe prin tradiție primăvara, totul renaște, inclusiv speranțele. Arătam, nu o dată, că fotbalul este un împărat prea mare spre a putea fi găzduit de palatul minuscul al „Panoramicului". Fotbalul își are drepturile sale, conferite fără să le ceară. Să lăsăm, deci, de o parte fotbalul.

Campionatul național feminin de volei cunoaște la actuala ediție un ritm și o cadență pe care nu le-a mai avut de multă vreme. Spectaculoasa ascensiune valorică a echipei Universitatea Timișoara, consacrarea pe plan național a formației Penicilina Iași au avut darul să zdruncine ordinea plicticoasă a unor ierarhii prestabilite și să redea competiției interesul. Adică tocmai ceea ce-i lipsea. Etapa programează un derby care merită mai mult decît cîteva rînduri: Penicilina — Dinamo, la Iași. În cazul că moldovencele înving, ele vor trece pe primul loc în clasament. Dar, oricum turneul final (pînă nu de mult o formalitate) are toate șansele să ne ofere o luptă palpitantă pentru desemnarea echipei campioane.

În divizia masculină — un joc atractiv la Bacău: Viitorul — Dinamo București. Aici, însă se pare că zarurile au fost aruncate și Steaua, deși nu deține o valoare care să-i permită luări onorabile de cuvînt în contextul internațional, domină o întrecere aflată în conul de umbră al mediocrității.

Partida Politehnica București — Rapid, din campionatul național feminin de baschet, constituie — din două puncte de vedere — un joc cheie al acestei competiții. În caz că Politehnica va cîștiga, atunci titlul național nu-i mai poate scăpa și federația a hotărît, în această alternativă, să anuleze turneul final care ar deveni inutil. Așadar, totul depinde, la această oră, de Rapid: vom avea sau nu vom avea o competiției suplimentară pentru desemnarea celei mai bune echipe a țării. Noi am dori să avem.

Turneul masculin programează o foarte atractivă partidă: Politehnica București — Dinamo. Inginerii au cîștigat cu o săptămînă în urmă la Steaua și demonstrează un flux de formă care trebuie verificat în fața unui examinator mai sever. Oricum, însă, echipele care vor lua parte la turneul final se cunosc în principiu: Steaua, Dinamo, Universitatea Timișoara și Universitatea Cluj.

Un final de săptămînă agitat și important îl au judokanii. La București și Brașov se desfășoară zonele campionatului național de seniori. Ele vor stabili, împreună cu aceea disputată mai înainte la Arad, pe finaliștii așteptați în Capitală la 27, 28 și 29 martie. Iau parte la întrecere toate secțiile de judo din țară.

În sfîrșit — schiul. La biatlon, Poiana Brașov va găzdui un însemnat concurs internațional al speranțelor olimpice. Întrebîndu-l pe redactorul de specialitate ce putem aștepta de la această întrecere, el ne-a răspuns destul de placid: „Speranțe".

Valeriu CHIOSE